

мѣри за нужно да огради столицата си съ дълга стѣна, която носи името му и ся простира отъ Мраморното море до Черното. Боренето ся продължавало много време; най-сѣтне гордата Византия ся принудила да ся покори на силата и да остави на българетѣ долната Мизия. А ония българе, които бяха ся поселили до Пелопонесъ (Морея), зачото нещели да си оставатъ жилищата, които обрѣтоха¹⁾, останаха тамъ и станаха подданни на Империята; това ся соглашаваше и съ политическитѣ намѣрения на българскитѣ царе, които ся надѣяха, чи така ще иматъ отъ своитѣ съотечественици по-требната помощ, когато ся откриатъ неприятелски дѣйствия. Тая политика дръжаха тии и послѣ, та извождаха покоренитѣ греци отъ земята имъ и ги поселяваха вжтре въ Българията, а опустѣлитѣ жилища населяваха съ български поселянци. — По тия двѣ причини, които предписваше здравата политика, и до днесъ Румания, Македония, Тесалия, Албания и самата рекома²⁾ собствена Греция сж поселени съ чисти българе, които, освенъ двѣтѣ послѣдни области, составляватъ въ сичкитѣ прочиа вишеречени най-значителната часть на народонаселението. И така, споредъ римскиятъ обичай, сичкитѣ жители, отъ каквито да били народи, наричаха ся римляне (Рѣмѣио), кога домуваха въ ония мѣста, дѣто владичествуваше римскиятъ (греческиятъ) императоръ.

Изискательтъ, който желае да рѣши той въпросъ, знаяха ли двата брата Кирилъ и Методий българскиятъ языкъ, требува да черпи за това свѣдѣние отъ самото мѣсто, кога въ легендитѣ и историцитѣ нѣма явни показания. — Още въ 1836 лѣто, въ писмото си до Ю. И. Венелина*) азъ подокарахъ отъ страни, какво Кирилъ и Методий требува да сж сжщи българе. — Ако и българе, но като что сж били солунски жители, затова и подданни на константинополскиятъ императоръ, римското имя носили (Рѣмѣио).

Кривото правило, да наричатъ римлянетѣ греци, излѣгало тукъ изискателитѣ и то станало причина да сякатъ Кирила и Методиа за греци. Може да ми кажатъ, чи нихниятъ отецъ, Леонъ, билъ знаменитъ сановникъ; на това отговарямъ, какво

¹⁾ Придобиха. ²⁾ Наречена.

*) Зри „О зародишѣ новой болгарской литературы“. Москва, 1838 года. Б. А.